Sider med høie Bakker krandsede Sund baade smuk og tiltalende, og gav fuldstændig Erstatning for den forudgaaede ubehagelige Kjørsel. K.

En Auction paa Landet i Norge.

»Har Han Lyst til at følge med mig i Dag; jeg skal til Auction? Der kommer Mange, for det var Storfolk, der boede paa den Gaard, hvor vi skal hen og see paa de mange Sager, som der skal sælges«, spurgte min Vert, og kort efter gik det frem ad den steile, stenede Vei, op og ned gik det. Veien var lang, men vi opdagede snart, at der var Noget paafærde af Interesse, thi overalt ad Stier og Veie saae man Folk komme, som Alle havde samme Maal som vi. Imidlertid fortalte min Vert mig Følgende om Folkene, som afholdt Auctionen: »For faa Aar siden havde de holdt Bryllup med stor Stads og mange Gjester; Alt saae rigt og lykkeligt ud. Vel hviskedes der om, at han var lidt vild af sig og gjerne var med til Lystighed og Kortspil, og ligemeget var det ham, om han vandt eller tabte; han regnede Penge for Intet, da han mente, han havde nok for sin Tid. Da han tilmed fik Mere med sin unge, smukke Brud, saae han med et klart Blik ind i Fremtiden. Og Glæden flyttede ind paa Gaarden med den unge Hustru; Mange havde raadet hende fra at modtage hans Frieri, men Kjærligheden havde taget hende med Magt, og hun stolede trygt paa sin Beilers Løfter, hvilke han ogsaa holdt i det første Par Aar. Men da begyndte det at blive lidt trangt og ensomt, og det endskjøndt Gud havde skjenket dem en rask lille Gut; han længtes efter sine gamle Venner, og nu gik det stadig fra Hjemmet, hvor han ikkun saaes, naar han trængte til Penge, og for disse maatte Skovene sørge. Øxen klang høit mod de stærke Stammer; uden Plan faldt det ene Træ efter det andet, tilsidst fik Stormen Indpas og ryddede Resten, og da stode de nøgne Fjelde tilbage.

»Nu var han endelig ved Maalet, hvor Alvoren begyndte. Alle vendte ham Ryggen; ikkun hans fromme Hustru og Børnene — thi en lille Datter var kommet senere til — vare glade, naar han kom hjem, og aldrig fik han et haardt Ord at høre fra hendes Mund. »Vi faae drage til Amerika«, sagde han endelig; »nu holde vi Auction over Gaarden«. »Som Du vil«, var Hustruens Svar. —

Der var mange Folk samlet; der var Spøg og Munterhed blandt Kjøberne, og ikkun Faa tænkte med Deltagelse paa den ulykkelige Familie, for hvilken enhver Gjenstand, der opraabtes til Salg, indesluttede et kjært Minde.

Den velnærede Lensmand stod i et Vindue, og sendte spøgende sine Vittigheder ud for at friste Kjøberne, og Handelen gik rask fra Haanden; thi der var mange gode Ting paa den Gaard. Ved Indgangsdøren stod Eieren og hans Hustru; de vare alvorlige, og man kunde næsten læse i hans Ansigt, at hele hans Liv i dette Øieblik drog forbi i Tanken, men da endelig Brudekronen, dette slaaende Minde om det lykkeligste Øieblik i deres Liv, blev opraabt til Salg, overvældede Smerten den unge Hustru, og hun greb Mandens Haand, medens hun grædende støttede sit Hoved mod hans Skulder. Den lille Dreng spurgte bekymret, hvorfor de vare saa bedrøvede, da det naturligviis var en Festdag for ham og Søsteren. Ingen bekymrede sig om dem; ikkun en gammel, fattig Kvinde, som stod i Nærheden, syntes at fatte det Alvorlige i Situationen. Men jeg er vis paa, at Manden i dette Øieblik gjorde det Løfte til Gud, at fra denne Stund skulde han blive et nyt Menneske, og i de fjerne Egne søge at gjenvinde, hvad her var gaaet tabt, og Hustruens ømme Haandtryk bestyrkede ham i hans Forsæt. Gid dette maa gaae i Opfyldelse i deres nye Hjem! K. G.

Omnibuskjørsel i Ørkenen.

Jeg fandt Omnibussen i en Baggaard eller paa en offentlig Plads — i Cairo er det ikke altid saa let at afgjøre, Hvilket er Hvilket. Et smukt Lebbekhtræ ragede op over de omgivende Lermure; nogle vare faldne sammen og fik Lov at ligge; andre stode opret, saalænge det varede, med tilgittrede Vinduer eller rettere med Gitterværk istedetfor Vinduer og i Gitterværket smaa fremspringende Skabe og Glughuller, neppe saa store, at et Hoved kunde komme ud. I Gaarden var en europæisk Kudsk, som bandede, Arabere, som skrege af Tjenstiver, og fire Mulæsler, som ikke vilde lade sig spænde for. Jeg spurgte, naar Omnibussen skulde gaae, og fik til Svar »*Bukra!*«, hvilket Ord betyder baade »snart« og »imorgen«. Det er et meget hensigtsmæssigt Ord: i Ægypten rider man sjelden den Dag, man sadler.

Verden gaaer fremad: nu kjører man i Omnibus i Ørkenen — idetmindste et Stykke. En saadan Ørkenomnibus er et eiendommeligt Kjøretøi: en grøntmalet Trækasse paa to umaadelig høie, vidtspærrende Hjul; ovenpaa Kassen sidder Kudsken, indeni et halvt Dousin Passagerer; Vinduer findes ikke, men Træklapper, der kunne løftes op. Jeg anbragte min Stok som Støtte under den nærmeste Klap, for at kunne kige ud, og saa kjørte vi.

Det fortælles, at General Buonaparte forbausede de Indfødte ved at kjøre gjennem Cairos Gader i en med sex Heste forspændt Calechevogn. Cairo har forandret sig meget siden den Tid, og dens Beboere ere blevne saa vante til at see fransk Luxus og elegante Kjøretøier, at de ingenlunde falde i Forbauselse over sexspændige Vogne. Jeg derimod kunde ikke Andet end undre mig i høieste Grad over, at det var muligt for vort klodsede Kjøretøi at snoe sig gjennem denne Labyrinth af krumme og snevre Gader, som udgjør den gamle Del af Byen. Naar undtages Hovedgaden *Muski* gives der ikke en eneste lige og kun nogenlunde bred Gade, og *Muski!* — Ja, Gud naade det Sogneforstanderskab hjemme, der ikke holdt den ringeste Bivei i bedre Stand, end den, hvori Ægyptens Hovedstads Hovedgade holdes! Vi kjørte fast to Gange, og slap kun ud af Dyndhullerne ved Hjelp af Arabere, der skrige til enhver Tid, men brøle som sande Djævle, naar de skulle bestille Noget; ved Hjelp af Pidsken, der ansees som et ufeilbarligt Middel til at styrke Menneskers og Dyrs Kræfter uden mindste Hensyn til Byrden, der paalægges dem, og ved Hjelp af de fire ulykkelige Muldyr, der steilede, sloge bag op, strittede imod, sled i Tøiet, rystede deres Klokker og rystede over hele Legemet, da de endelig fik Omnibussen ud af Hullet. Saa gik det videre. »*Waa, waa!*« raabte vor Forløber — han var ingen pyntet Saïs med guldbroderet Vest og hvide flagrende Ærmer, saaledes som man seer foran de Fornemmes eller Fornemtladendes Ekvipager eller Hyrevogne. Vor Forløber var en sortebrun Araber, der tillige er Stalddreng, i Landets almindelige Dragt, hvid Turban og blaa Skjorte, hvis Pjalter sloge ham om de bare Ben. »*Waa, waa! Ja weled!*« (afveien, Dreng) raabte han med en Myndighed, som om han løb foran Hans Høihed Vicekongens egen Vogn. Paa en Maade gjorde han det, thi Omnibussen tilhører Vicekongen, der foruden mange andre smaa borgerlige Næringer ogsaa driver en Hyrekudsks Forretning og to Gange om Ugen befordrer Reisende mellem Cairo og Heluan for ti Francs *pro persona*. »*Chmalak!*« (venstre), »*yemmak!*« (høire), raabte Forløberen, og tilhøire gik det fra *Muski* ned i en Sidegade, hvor Folk maatte springe ind i Døre og Boder for ikke at blive overkjørt, og Kameler og Æsler med samt deres Ryttere klemtes op imod Murene — »*Waa, waa!*« Hjalp det ikke, brugte han Stokken.

Cairo ligger paa den høire Nilbred mellem Floden og en lav Bjergryg, som mod Øst begrændser Dalen. Paa en fremspringende Høide, der næsten trænger ind i Byen, ligger Castellet, hvor Mehemed Ali myrdede Mamelukerne og senere opførte en pragtfuld Moskee efter Sophiakirkens Mønster. Dens mægtige Kuppel og masteslanke Minareter sees i lang Frastand. Nedenfor Castellet er Rumeïlehpladsen med Sultan Hassans smukke Moskee. Fortsættelsen af Rumeïleh hedder Karameïdan, en stor aflang Plads, oprindeligt bestemt til Turneringer og Veddeløb; for Enden af den ligger den gamle Ringmur med Porten Bab-el-Korafah.

Jeg kjender ingen By med det mylrende Liv som Cairo. Neapels Gader ere Tomhed imod dens; den er som en Myretue, der hver Morgen forstyrres af Solens første Straaler. Hele Dagen bisse de husvilde Beboere frem og tilbage og komme først til Ro med den dalende Sol, for ved næste Daggry atter at finde Reden forstyrret og atter begynde deres rastløse Bissen. Men saasnart man kommer ud af Bab-el-Korafah er alt Liv forsvundet; saa er man i Ørkenen og i Dødens Rige. Mokattambjerget træder tilbage fra Floden og strækker sig som en lav gul Sandstensryg mod Syd, saa langt Øiet naaer. Mellem Bjerget og Nilen breder sig en Slette, der ligger for høit til at kunne befrugtes af Flodens aarlige Oversvømmelse; Sletten er gul som Bjerget og i hele sin Udstrækning ikke Andet end Sand, Sand, og atter Sand. Udenfor Porten har Cairo gjennem Aarhundreder begravet sine Døde; deres By er stor; den har, ligesom de Levendes, Hytter for den Simple og Paladser for den Fornemme: Hytten er et af en simpel flad Sten dækket Gravkammer, Paladset en Kuppel eller Baldakin over Helgengraven, en Moskee over Fyrstens; men Hytte og Palads, Kuppel og Dæksten, Alt har samme Farve som Ørkenens Sand og Mokattams nøgne Skrænt. Ikke et Træ, ikke en Busk, ikke et Græsstraa spirer mellem Gravene. Ikke et Græsstraa spirer paa Sletten, der er en milebred Vei, hvor Kudsken kjører som har har Lyst, og Sandet øieblikkeligt fylder de dybt indskaarne Spor af Hjulene. Vi kjørte langt, uden at see en levende Skabning. Saa kom en Række Kameler, som gik tvers over Sletten, belæssede med Sten fra Bruddene i Mokattam; et lille Æsel trippede afsted med sin langbenede, turbanklædte Herre, medens hans sorttilhyllede Hustru sjokkede bagefter med et Bundt Sukkerrør paa Hovedet og Haanden paa Dyrets Kryds — det hjelper altid lidt paa Gangen gjennem det tunge Sand — og Høge kredsede i Luften, som ventede de Bytte. Maaskee haabede de, at et af vore stakkels Muldyr skulde blive liggende paa Pletten og skaffe dem en god Frokost. Jeg var selv bange for det; de fire langørede Stakler stode i eet Skum, men lige ubarmhjertigt slyngedes Pidsken henad deres allerede forud vel gjennemstribede Rygge, og lige uophørligt lød Kudskens opmuntrende Aa-h-haa-aa!

En god Mil eller halvanden fra Cairo gjorde Omnibussen Holdt ved Noget, Kudsken kaldte »Jernbanestationen«. Stationen passer til Omgivelserne. Det er en uregelmæssig Indhegning af Stenblokke; i et Hjørne af Indhegningen er et Rørtag, saa høit, at kun paa Hug siddende Arabere kunne finde Plads under det, og under dette Tag er nedgravet en Lerkrukke med Vand. Et Par pjaltede Skikkelser gjorde sig tilgode ved Buffeten, og krydrede de tarvelige Forfriskninger ved at tygge paa en Stump Sukkerrør. Kudsken havde Ret; det var virkelig en Jernbanestation. For at lette Befordringen af Materialet til de talrige Bygninger, som opføres i Hovedstaden, har Vicekongen ladet lægge Spor fra Stenbrudene i Bjergene til Nilen, og de samme Brud, som have ydet Emne til de storartede Mindesmærker, der have trodset Aartusinder og den Dag idag staae som talende Vidnesbyrd om det gamle Ægyptens Konst, yde nu Emne til de luftige Bygninger, hvormed europæiske Projectmagere indføre franske, italienske og tydske Smagløsheder i det moderne Ægypten. Bjerget er udhulet af dybe Gange, hvori svundne Slægter have begravet deres Døde, og hvori Rovdyr finde deres Opholdssted. En Hyæne listede over Sletten og forsvandt i den ved det Skrig, Araberne opløftede, saasnart de fik Øie paa Dyret. Paa denne Slette havde en Del af den franske Armee sin Leir, da Buonapartes mægtige Aand atter vakte Pharaonernes Rige af dets dybe Slummer og atter gjorde Nilens Strøm til Civilisationens Bærer. Oppe paa Bjergryggen ligge Ruinerne af et Fort, han har bygget; paa Sletten staaer et rundt hvidt Taarn med indsunket Tag og gabende Muraabninger, som benyttedes til Telegrafering. Den optiske Telegrafs Tid er forbi, den elektriskes Traade gaae nu fra den ene Ende af Kedivens Rige til den anden.

Medens Ørkensandet bedækker Sletten langs Mokattambjerget og tilintetgjør hvert Spor af Vegetation, skyller Nilen gjennem Dalen og befrugter Jorden ved sin Oversvømmelse. Paa den høire Flodbred er det befrugtede Belte kun en smal Strimmel, en blomstrende Kant om det Liglagen, som tildækker Sletten. Paa den modsatte Side strækker den dyrkede Jord sig en Milsvei ind i Landet; der ligger Landsbyer i Palmeskove, hvis Kroner hvile ubevægeligt i Luften; der er Marker, bedækkede af saftigt Grønt. Landsbyer, Marker og Palmeskove speile sig i stille Canaler, der fra Floden gaae ind i Landet; selve Strømmen er fuld af Barker med høie hvide Seil, og bag Palmeskoven hæver sig som mægtige blaalige Bjergtoppe Pyramiderne ved Gizeh. Luften er klar og gjennemsigtig, man skjelner hvert Træ i Skoven, man seer den blaae Røg sive op gjennem Maisbladene, som dække Landsbyens usle Lerhytter, man seer Solglimtet paa Duernes Vinger, hvis utallige Flokke gjennemsværme Luften, og langt tilbage skjelnes Trinene paa Cheops mægtige Pyramide, medens dens Naboes Top med sine glatte Dækplader lyser som Alpegløden, og den lybiske Ørken bagved dufter hen i en rødlig Taage.

En halv Snes Minutter vare Muldyrene frie for at føle Pidsken og høre det evindelige Aa-h-haa-aa, og denne Pause ansaae Kudsken tilstrækkelig til, at de kunde samle Kræfter for Resten af Veien. Den værste Del havde vi tilbage: det fra Bjergene nedstrømmende Regnvand havde efterladt Render, over hvilke vor tohjulede Kasse hoppede paa en alt andet end let og behagelig Maade; forstenede Palmestammer lagde Stød for Hjulene, og fint Sand, vatret af Vinden som et Silkebaand, aabnede sin bløde Favn for dem. »Idag er Veien god; tidt kjøre vi i indtil tyve Centimetre,« sagde Kudsken. Og paa Grund af den gode Vei spillede Pidsken lystigt for